

dala jim radu nad zlato. Děti teď už ví, kterého dospěláka požádají o pomoc s napsáním inzerátu.

VELKÁ FOTOLOUPEŽ

Budova knihovny stojí na sídlišti nedaleko paneláku, ve kterém ti dva kujóni bydlí. I když ještě neumějí číst, v knihovně navštěvují klub, ve kterém jim pan knihovník Míra čte pohádky. Anička i Ondra bývají v knihovně pečení vaření. Rádi si půjčují pohádkové knížky. Některé jim dospělí přečtou, v jiných si jen tak listují a prohlížejí si obrázky. Do knihovny smí děti chodit samy. Nikdo se o ně nestrachuje, že by se v knihovně neuměly správně chovat.

Ze začátku měla Ondrova babička starost, aby se vnuk někde v knihovně nezatoulal. Avšak maminka ji ubezpečila, že se nemusí bát. „V knihovně se náš povídálek určitě neztratí. Kdyby se náhodou mezi regály zamotal jako v bludišti, bude tak dlouho mluvit, až umluví nějakou knížku, aby ožila. Ta pak vyskočí z police a odvede ho radši domů, jinak by se jí z těch Ondrových rozumů udělaly oslí uši.“

Ondra tenkrát zvažoval, jaké by to asi bylo, kdyby se mu vážně povedlo povídáním oživit knihu. Nutno podotknout, že si to i vyzkoušel. Mluvil ke knížce *Ronja, dcera loupežníka*, ale ani Ronja, ani žádný loupežník z knížky nevyskočili, a tak toho Ondra nechal. Později došel k názoru, že maminka je stejná povídalka jako on a že si to o té živé knížce jen vymyslela.

Děti se domluvily, že do knihovny zajdou společně. Aničku napadlo, že by měl Ondra vzít s sebou nějakou fotografii, kde je vyfocený společně s maminkou.

„Na co?“ nechápal Ondra. „Nechceme inzerát na mě a na mámu, ale na tátu!“

„Ty jsi ťululum, Ondro!“ vysmála se mu Anička. „Jasně že ne, ale nový táta bude chtít vědět, jak s mámou vypadáte. Kdybyste byli ošklivci, nechtěl by vás.“

Něco pravdy na tom bylo. Jenomže Ondra dostal strach, že by se žádnému tátovi nelíbil. „Vezmu maminčinu fotku. Stejně se nový táta bude ženit s ní, mě dostane jako svatební dar.“

Anička se ušklíbla. Kdyby ona dostala místo dárku Ondru, moc nadšená by nebyla. Ale raději Ondrovi neprozradila, na co myslí, jen rychle přisvědčila, že fotografie maminky bude určitě lepší.

O jedné moc krásné fotce Ondra věděl. Máma na ní

vypadá jako princezna. Ale získat ji a neprozradit se, to bude náročné. Bude se muset nenápadně proplížit do obývacího pokoje, prosmýknout

se ke skříní a vytáhnout z ní krabici s pokladem.

Jaká škoda, že ho dnes odpoledne nehlídá babička! Tu by obalamutil raz dva. Zapnul by televizi, chvíli by se s ní koukal na nějaký seriál, a až by se přesvědčil, že babi klimbá, mohl by provést svou velkou fotoloupež. Ale dneska je doma s maminkou. A ta má oči jako ostrůž.

Ondra tušil správně. Maminka pořád něco dělala, chvíli neposeděla. Přecházela z kuchyně do obýváku, z obýváku do ložnice, z ložnice do dětského pokoje. Když si v obýváku postavila žehlicí prkno a začala žehlit, Ondra propadl zoufalství. Proč máma pořád pracuje?

Syn objal maminku kolem pasu. „Mami, ty jsi všudylka všechnodělková.“ Maminka se rozesmála, odložila žehličku a Ondru přitiskla k sobě. „A ty jsi mluvka mazlochtějka.“

Ondrášek se k mámě přitulil, bylo mu u ní hezky.
„Mami, nechceš si jít na chvíli zdřímnout?“

„Ty jsi dobrý! A kdo za mě vyžehlí tu hromadu prádla?“

Nějaká víla dobrodějka?“

zeptala se rozesmátá maminka a ukázala na vrchovatý koš plný vypraného prádla.

„Já, já to vyžehlím!“
kasal se Ondra a hnál se po žehličce. Maminka ho včas zastavila. „Žehlení nechej mamince, ty můj malý princí. Chceš-li mi pomáhat, můžeš vyluxovat celý byt.“

Ondra se zaškaredil. Lest, jak dostat maminku z místnosti, nevyšla. A ještě ke všemu to teď vypadá, že má o zábavu postaráno. Musí luxovat. Brr.

Zkroušeně vytáhl z komory vysavač a vzdychl. Jaká škoda, že vysavač není živý, přemluvil by ho, aby se sám dal do práce. Ondra vysál koberec ve svém pokoji, pak se přesunul do ložnice. Najednou zaslechl zvonit telefon, vypnul lux a zakřičel: „Te-le-fon, někdo volá! Mám to vzít?“

„Ne, ne, už jsem tady.“ Maminka přiběhla do ložnice, chtěla telefonní hovor přijmout sama. Kdyby telefon zvedl Ondra, kdo ví, s kým by se dal neohroženě do řeči, a kdo ví, co by komu napovídal.

Teď, nebo nikdy, pomyslel si Ondra. Vysavač nechal vysavačem a bez většího otálení se vydal pro krabici s pokladem. Bleskově ji popadl, strčil ji pod tričko a odnesl do pokoje. Skříňku odemkl, a se stejně zatajeným dechem, jako když ji otvíral poprvé, ji otevřel. Fotografie maminky v krásných šatech ležela hned nahoře. Chňapl po ní, a šup s ní do kapsy. Ouha. Jak by se mu teď klokan v trenýrkách hodil! Určitě by měl větší kapsu než on. Ondra musel fotku přeložit, aby mu z kapsy nevyčuhovala a neprozradila jeho tajný plán.

Prozrazení ho opravdu minulo jen o vlásek. Sotva si kluk honem strčil obrázek do kapsy, do pokoje vstoupila máma.

„Ty už jsi s prací skončil?“ podivila se. Když si však povšimla krabice s fotkami, změnila svou otázku: „Ondrášku, copak hledáš?“

Ondra zrudl, byl červenější než přezrálá jahoda. Byl přistižen při činu. Ale přece se neprozradí! Sice to není správné, ale bude muset zalhat.

„Ehm, včera, včera jsem tu něco viděl, tak... tak jsem...“

tak jsem si to chtěl půjčit,“ rychle si vymyslel výmluvu a rukou zašmátral v krabici.

A měl ohromné štěstí. Nahmátl cosi malého, kulatého, chladivého. Ondra to vytáhl na světlo a šťastně se usmál. Konečně objevil pořádný poklad! Na dlani mu ležely tři skleněné kuličky.

„Koukej, kuličky!“

I maminka se usmála, na skleněnký, se kterými si hrávala jako malá holka, už dočista zapomněla.

„No teda... už ani nevím, že jsem je kdy měla.“

Jednu kuličku si vzala, přiložila si ji k oku a pozorovala skrz ni okolní svět. Ondra udělal to samé, ale se dvěma skleněnkami.

„Koukej, mami, koukej, jaké mám brýle! To jsou brýle kuličkovky! Kdo se přes ně podívá, prokoukne každou kouli. I tu měsíční.“

Samozřejmě že to nebyla pravda, Ondra si jen hrál, nechal se unést svou fantazií. A taky byl rád, že kuličky objevil.

„Můžu si je nechat, mami?“

„Můžeš, ale zadarmo to nebude,“ prohlásila maminka. Když viděla, jak se Ondra vyplašeně tváří, že bude muset za kuličky platit a vybrat peníze z prasátka, rychle dodala: „Bude tě to stát jedno vyluxování tří pokojů. Koberce v děcáku, obýváku a v ložnici už se tetelí blahem, že budou jako nové.“

Ondra si oddychl. „Uf. Platí!“

S nebývalou radostí se pustil do práce. Pochvaloval si, jak přišel ke kuličkám levně. Vlastně je má úplně zadarmo!

KNIHOVNÍK SLUŽEBNÍK

„Jú, tvoje máma byla princezna?“ vypískla Anička, když jí Ondra ukázal fotografii.

Ondru to očividně potěšilo, i on pomyslel na princeznu z pohádky, když fotku poprvé uviděl. „No, možná jo. Sluší jí to, vid’?“

„Sluší,“ přitakala holčička, nemohla od obrázku odtrhnout oči. „Taky bych chtěla takové šaty. A střevíčky! Teda! Ty jsou parádní!“